

Но тѣзи наши правители или владѣтели не сжъ живѣли помежду си сговорно, и слѣдователно не сжъ можли да са съединѣтъ противъ общата опасность, която заплашвала отечеството, само Асѣнь животѣль и са сговарялъ съ брата си Шишмана. Туй са види ясно отъ слѣдующото обстоятелство, че кога-то Султанъ Муратъ (1364 — 65) удари на Българскытъ владѣнія въ Тракія, срѣщо него съ Асѣня IV излѣзе само братъ му Ив. Шишманъ, а Страшимиръ и Добричъ не са евихъ никаквы. Побѣдата бѣше откъмъ Султана, който и покори сичкото българско загорѣ въ Тракія до Балкана, глав-градъ на което бѣше *Желѣзникъ*, отъ Турцытъ нареченъ първѣнь *Демирханъ* (споридъ гръцкото му име Σιδερα), а послѣ вече — *Ески Загра* (Стара Загора),

Въ този злочестъ за Българытъ бой паднѣ мъртъвъ Асѣнь IV. съ него и Преславското царство са ерути, като минѣ въ рѣцѣтъ на османлитѣ. А Шишманъ, за да има миръ съ Мурата, принуди са да сложи орѣжіе предъ него и му даде сестра си Марія за жена (22).

Съвременно съ тѣзи бѣда въ Българія върлувала страшна чума и други заразителны болѣсти, ёще и голѣмъ гладъ държало почти ввредъ по балканскый

---

(22) По-многого Историцы, между които и нашъ Дриновъ, са лѣжатъ, че тя была дѣщеря Шишманова. Защото въ *Синодика* на църъ Бориса (л. 32 и 33) пише, че Шишманъ ималъ само една дѣщеря — *Кераца*, кръстена на баба си, и три сестры: *Кера-ѡамари*, *Десислава* и *Василиса*. Отъ тѣхъ първата — «дѣщери великаго царѣ Иоанна Александра, «великой Госпожи, обрѣченици же сжъци великаго амира «Амурата: одана же бывши за народа ради българскаго. «Онаже тамо шедши и вѣрѣ православноя съхранше, и «родъ свой свободжши. И добръ и благочестивъ поживши, «съ миромъ скончавши ся . . . » За нея са поменува и въ една стара българска пѣсень: « Маро ле, бѣла Българко. »